

Stk. 5. Lov nr. 220 af 11. juni 1954 om uddannelse af lærere til folkeskolen og lov nr. 201 af 16. juni 1962 om midlertidig ændring i lov om uddannelse af lærere til folkeskolen ophæves. Disse loves regler om læreruddannelsen finder dog fortsat anvendelse for de studerende, der har begyndt deres uddannelse i undervisningsåret 1968-69 eller tidligere.

Stk. 6. Undervisningsministeren kan fastsætte nærmere overgangsregler.

§ 29. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som Grønlands særlige forhold tilsiger, og træder da i stedet for lov nr. 145 af 13. maj 1964 om læreruddannelsen i Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

1. Lovforslagets forhistorie. Reglerne om den læreruddannelse, der for tiden gives på seminarierne, findes i lov nr. 220 af 11. juni 1954 om uddannelse af lærere til folkeskolen. Efter gennemførelsen af den nye skoleordning, der i en række henseender har medført nye undervisnings- og arbejdsformer i folkeskolen, og som i det hele stiller øgede krav til lærernes faglige og pædagogiske forudsætninger, og på baggrund af den almindelige udvikling inden for skolen, nedsatte undervisningsministeriet i december 1960 et udvalg, der skulle undersøge behovet for ændringer af faglig og pædagogisk karakter i reglerne om læreruddannelsen. Udvalget skulle desuden overveje, om den nye ungdomsskolelov af 1960 måtte give anledning til ændringer i denne uddannelse.

En foreløbig mulighed for tillem্পning af læreruddannelsen til folkeskolens ændrede undervisningsplaner blev gennemført ved lov nr. 201 af 16. juni 1962 om midlertidig ændring i lov om uddannelse af lærere til folkeskolen, ved hvilken undervisningsministeren indtil videre bemyndiges til i et vist omfang at godkende seminarieundervisning, der afviger fra reglerne i loven af 1954.

Det ovennævnte udvalg afgav i marts 1965 en betænkning, der indeholder en af udvalgets flertal vedtagne indstilling om en ny ordning af læreruddannelsen samt en række mindretalsudtalelser. Betænkningen er omdelt til folketingets medlemmer tillige med særtryk af læreruddannelsesloven af 1954 og ændringsloven af 1962.

Nærværende forslag til lov om uddannelse af lærere til folkeskolen bygger bortset fra redaktionelle ændringer i alt væsentligt på et af udvalget udarbejdet udkast til lovforslag, der findes trykt nedenfor som bilag 2. Der vil nedenfor under punkt 4 blive gjort rede for de punkter, på hvilke det fremsatte forslag indholdsmæssigt adskiller sig fra udvalgets lovforslag.

2. Hovedsynspunkterne i lovforslaget. a. Efter loven af 1954 skelnede man mellem statsseminarier og private seminarier, hvilke sidste på visse betingelser kunne få ret til at afholde lærereksamen med samme rettigheder som statsseminarierne (lovens § 32). Da den uddannelse, der gives på de private seminarier, ganske svarer til statsseminarieuddannelsen, har man fundet det rigtigst, at en kommende læreruddannelseslov understreger denne enhed ved at gælde direkte for alle seminarier. Bestemmelserne i nærværende lovforslag omfatter derfor både statsseminarier og private seminarier, og kun hvor de private seminariers organisationsmæssige eller økonomiske grundlag gør en særregel nødvendig, er en sådan medtaget. I konsekvens af dette synspunkt er lovforslagets § 2 udformet sådan, at private seminarier kun, når de er godkendt af undervisningsministeren, kan betragtes som seminarier i lovens forstand og dermed give den i lovforslaget omhandlede læreruddannelse.

b. Ved udformningen af forslaget til en ny læreruddannelse har man søgt, dels at fastholde princippet om en helhedsuddannelse af folkeskolens lærere, dels at dække det behov for specialisering, som en udbygget og stærkt differentieret undervisning medfører.

Efter forslaget skal alle lærerstuderende have en sådan uddannelse i folkeskolens grundlæggende fag, at de har kendskab til undervisningen på alle folkeskolens trin og kan undervise i en række fag og følge eleverne i en årrække, således at hyppige lærerskift undgås. Samtidig skal de studerende have en videregående uddannelse på enkelte pædagogiske og faglige områder (pædagogisk speciale og liniefag), så de bliver særlig kvalificerede til at undervise bestemte elevgrupper eller give en dyberegående undervisning i visse fag, navnlig i folkeskolens øverste klasser. Under hensyn til den udvikling, der foregår inden for skoleundervisningen,